

Arrest

nr. 153 688 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Bree nam op 3 april 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In deze beslissing die verzoeker op 9 april 2015 werd ter kennis gebracht werd aan verzoeker tevens meegedeeld dat hem een bijkomende termijn van één maand en dus tot 9 mei 2015 werd gegeven om de ontbrekende stavingsstukken – met name bewijzen van de inkomsten van zijn partner – over te maken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 juni 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 3 juni 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 24.11.2014 werd ingediend door:

Naam: [S.J.W.] [...]

Nationaliteit: Nederland [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 24.11.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door de garant, info omtrent de erkenning van de handicap, de uitkering van de garant van september 2014 en een bewijs van ziekteverzekering.

Op 03.04.2015 werd er een bijlage 20 zonder bevel opgemaakt die op 09.04.2015 werd betekend aan betrokkene. Nadien legde betrokkene nog recente bewijsstukken voor omtrent de inkomsten van de garant.

Betrokkene wenst zich dus als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te beroepen op de inkomsten van een garant, mevr.[d.R.H.].

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste).

De bestaansmiddelen die betrokkene via een garant ter beschikking krijgt, met name de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming ontvangen door mevr. [d.R.] van de FOD Sociale Zekerheid (Directie-generaal Personen met een Handicap) kunnen niet in aanmerking worden genomen. De tegemoetkomingen (de inkomensvervangende en de integratietegemoetkoming) voor gehandicapten behoren tot het residuaire bijstandsstelsel. De inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) kan worden toegekend indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de fysieke of psychische toestand het verdienvermogen van de aanvrager verminderd heeft met minstens twee derden in vergelijking met wat een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen. De integratietegemoetkoming heeft als doel de bijkomende kosten als gevolg van de handicap te dekken. De tegemoetkomingen worden toegekend na een inkomenstoets en worden pas uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Mevr. [d.R.] is door het verkrijgen van deze tegemoetkomingen omwille van haar handicap de facto zelf ten laste van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Door de garantstelling van mevr. [d.R.], die dus zelf ten laste is van het sociale bijstandsstelsel, komt betrokkene eveneens ten laste van het sociale bijstandsstelsel. De garant kan dus betrokkene niet ten laste nemen gezien hij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet ten laste mag komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1e lid (wet 15.12.1980) om het verblijf[s]recht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te bekomen. Het verblijfsrecht kan dus niet toegestaan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende

bestaansmiddelen aangevraagd op 24.11.2014 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Verzoeker heeft op 24.11.2014 zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend.

Verwerende partij heeft pas op 01.06.2015 een beslissing genomen dewelke pas op 03.06.2015 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, dit met schending van artikel 42 §1 Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

§ 1. [Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Elke burger van de Unie mag dus binnen een redelijke termijn, met een maximum van 6 maanden een beslissing verwachten.

De periode van 6 maanden en 10 dagen die verwerende partij nodig heeft gehad om tot een beslis[s]ing te komen en deze aan verzoeker ter kennis te brengen, schendt de wet.

Aangezien er binnen de 6 maanden na de aanvraag geen beslissing was genomen door verwerende partij, had aan verzoeker verblijfsrecht toegekend moeten worden."

3.1.2. De Raad merkt op dat uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet – bepaling die op zich niet voorziet in enige sanctie indien niet binnen de zes maanden een standpunt wordt ingenomen omtrent een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving – niet kan worden afgeleid dat verweerder zou verplicht zijn een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te staan aan een burger van de Unie die niet aantoonde zich in één van de in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties te bevinden. Een recht op verblijf van meer dan drie maanden dient binnen voormelde termijn slechts te worden erkend indien blijkt dat aan de door de wetgever voorziene voorwaarden is voldaan en in casu heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker aan de hand van de door hem aangebrachte stukken niet het bewijs leverde dat hij voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zo er geen recht op verblijf bestaat kan het niet worden erkend.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 40, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoeker.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed”.

Dit moet de vreemdeling toelaten de redenen te begrijpen van de maatregel die ten aanzien van zijn persoon genomen wordt.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

De uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 bepaalt nog dat elke beslissing van een administratieve overheid de feitelijke gegevens dient te vermelden die de beslissing schragen, en wel in de beslissing zelf.

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat de verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren. De materiële motiveringsplicht waaraan de DVZ is onderworpen, betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

De formele motiveringsplicht waaraan de DVZ is onderworpen betekent dat deze redenen veruitwendigd moeten worden door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aldus verplicht het materiële motiveringsbeginsel de verwerende partij om bij het nemen van beslissingen in feite en in rechte aanvaardbare redenen te hanteren en eveneens een evenredigheidsstoetsing te maken. De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van de verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel, eveneens onderzocht te worden in het kader van de

toegepaste artikelen 40, §4, 2° Vw., 42, §1 Vw en 43 Vw. Dit onderzoek moet toelaten om na te gaan of de verwerende partij haar beslissing op een afdoende wijze heeft gemotiveerd door een correcte toepassing van de wetsartikelen en in rechte aanvaardbare redenen. Bovendien moet nagegaan worden of een correcte evenredigheidsstoetsing is gebeurd.

Inzake heeft verzoeker een aanvraag voor een verklaring tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen conform art. 40, §4, 1e lid, 2° Vw ingediend.

De behandelingsprocedure van deze aanvraag is omschreven in art. 41 Vw e.v.

Het is niet betwist dat verzoeker, die de Nederlandse nationaliteit heeft, een burger van de Unie is.

Dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing stelt dat de inkomsten van de garant van verzoeker, met name de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming, niet in aanmerking kunnen worden genomen nu de garant van verzoeker met de ontvangst van deze tegemoetkomingen de facto ten laste zou vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel en verzoeker door de garantstelling eveneens ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de redenen waarom de garant van verzoeker beroep dient te doen op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming.

Dat verweerder heeft nagelaten bij het nemen van de beslissing rekening te houden met de ernstige medische problemen van de garant, mevrouw [D.R.], partner van verzoeker, waardoor mevrouw [D.R.] op haar 22e levensjaar van het systeem van de verhoogde kinderbijslag rechtstreeks wegens haar invaliditeit recht had op deze uitkeringen. Dat mevrouw [D.R.] nooit heeft kunnen werken en ook nooit meer mag werken.

Dat een invaliditeitsuitkering via de mutualiteit waarvan de rechten zijn ontstaan door arbeid wél meegeteld wordt voor het berekenen van de voldoende bestaansmiddelen.

Dat dit discriminerend is ten aanzien van de garant, mevrouw [D.R.], aangezien zij nooit in de mogelijkheid is geweest om te werken.

Dat immers de medische grondslag van de [...] beslissing tot toekenning van de IVT en IT gebaseerd is op een medische beslissing tot invaliditeit van 1999, toen mevrouw [D.R.] 22 jaar was en student was. (zie stuk 2)

Dat deze beslissing nog altijd de basis vormt voor uitbetaling tot op heden en de garant zal deze tegemoetkomingen ook ontvangen voor onbepaalde duur.

Dat derhalve de garant wel degelijk regelmatige en stabiele inkomsten heeft.

Dat immers de garant cq. partner van verzoeker buiten haar wil om beroep dient te doen op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming.

Dat in de situatie van de garant van verzoeker, de IVT en IT zeker gelijk behandeld dient te worden als een invaliditeitsuitkering uitbetaald door de mutualiteit.

Dat derhalve verweerder geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker, in het bijzonder naar de toestand van zijn partner en garant, mevrouw [D.R.], heeft nagelaten rekening te houden met deze ernstige medische redenen in hoofde van de garant van verzoeker en derhalve geenszins zomaar automatisch een beslissing tot weigerig van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker kon betekenen.

Dat er derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en strijdig is met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat in tweede instantie dient opgemerkt te worden dat verweerder onterecht stelt dat verzoeker met de ontvangst door zijn garant van deze tegemoetkomingen, met name de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming, de facto ten laste zou vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel nu deze tegemoetkomingen behoren tot het residuaire bijstandsstelsel.

Verzoeker verwijst hierbij naar het art. 40ter Vreemdelingenwet waarin op limitatieve wijze wordt opgesomd wat onder “aanvullende bijstandsstelsels” (synoniem voor “residuaire bijstandsstelsels”) dient te worden verstaan.

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

Dat “de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming” geenszins in de Vreemdelingenwet beschouwd (en vermeld) worden als “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”.

Dat derhalve ve[r]weerder volledig onterecht in de bestreden beslissing stelde dat diens garant en daarmee ook verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt nu de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming behoren tot het residuaire bijstandsstelsel.

Dat er in casu sprake is van een schending van artikel 40§4 Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële en formele motiveringsplicht.”

3.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht niet tot gevolg dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekken gevolgen heeft. In casu heeft verweerder aan deze verplichting voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld wetsartikel voorziet dat een burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en hij tevens over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Het is niet betwist dat verzoeker ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte verwees naar de garantverklaring uitgaande van zijn Belgische vriendin, H.d.R., en dat deze haar inkomen bestaat uit een tegemoetkoming aan personen met een handicap. H.d.R. is dus ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verweerder kon bijgevolg besluiten dat verzoeker niet kan voorhouden beschikker te zijn van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk aangezien de bestaansmiddelen waarnaar hij verwijst reeds voortvloeien uit het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Door uiteen te zetten dat H.d.R. nooit heeft kunnen werken en buiten haar wil om een beroep moet doen op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat deze vrouw ten laste is van het sociale bijstandsstelsel.

Door te duiden dat hij het discriminerend vindt dat personen die op basis van bijdragebetalingen een uitkering krijgen – zoals personen die genieten van een invaliditeitsuitkering die wordt betaald door de mutualiteit – niet worden beschouwd als ten laste van het sociale bijstandsstelsel en personen die een tegemoetkoming krijgen die gefinancierd wordt met overheidsmiddelen wel toont hij evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat H.d.R. een beroep doet op het sociale bijstandsstelsel en dat hij door gebruik te maken van deze middelen dus in zijn onderhoud voorziet door middel van door de Belgische Staat gefinancierde middelen.

Het gegeven dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – een bepaling die in casu niet werd toegepast of toepasselijk is – in een opsomming die niet als limitatief kan worden beschouwd de tegemoetkomingen aan personen met een handicap niet staan vermeld als financiële middelen die voortvloeien uit aanvullende bijstandsstelsels doet geen afbreuk aan het feit dat dergelijke tegemoetkomingen, die niet worden gefinancierd door eigen bijdragen, wel degelijk behoren tot de aanvullende bijstandsstelsels.

Daar een evenredigheidstoetsing maar vereist is in de mate dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt en verweerder in deze slechts kan overgaan tot de erkenning van een verblijfsrecht indien aan strikt omschreven wettelijke voorwaarden is voldaan – wat gebeurde – kan verzoeker voorts ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet aanvaardbaar zijn gelet op het ontbreken van een correcte evenredigheidstoetsing.

Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins.

3.2.2.3. Aangezien de voorwaarden waaraan een vreemdeling dient te voldoen om aanspraak te kunnen maken op een recht op verblijf als burger van de Unie duidelijk in de Vreemdelingenwet zijn bepaald en niet wordt aangetoond dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker eveneens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK